

Hồi 46

Tử Thành – Long Môn

Trước mặt Quân Đạt và Tuyết Trâm là một ngôi thành cổ đổ nát, hoang phế dãi dầu với mưa nắng. Trên những gờ tường đá, những lớp rêu đóng lâu ngày trông thật nham nhở. Mặc dù cảnh hoang tàn đó, nhưng bất cứ ai đứng trước cổng thành đều chạnh lòng với một tâm trạng hoài cổ rồi nảy sinh một nỗi buồn man mác nhẹ nhàng len vào suy tưởng mình.

Tuyết Trâm nhìn Quân Đạt:

- Hàn đại ca, theo họa đồ trong thất kỳ thì đây là Tử Cung. Trâm muội cứ tưởng Tử Cung là một tòa lầu nguy nga tráng lệ, nhưng không ngờ nó chỉ là một tòa thành cổ xưa, hoang phế sắp sụp đổ bởi mưa nắng.

Quân Đạt ngắm nhìn tòa thành cổ đổ nát rồi lắc đầu nói:

- Ngày nay tòa thành này hoang phế đổ nát nhưng ngày xưa chắc nó cũng hùng vĩ lắm.

Quân Đạt và Tuyết Trâm tiến đến cổng tam quan, giờ chỉ còn lại mỗi hai cây cột đá phủ đầy rêu.

Tuyết Trâm tò mò lật lại bức họa đồ kết hợp với bảy ngọn tiểu kỳ.

- Đích thị tòa thành đổ nát này chính là Tử Cung. Tử Cung kỳ như vậy sao? Mà trong giang hồ ai cũng muốn hợp nhất thất kỳ để vào. Lạ lùng thật đó.

- Huynh đã nói với muội ngày xưa nó là tòa thành nguy nga tráng lệ, nhưng ngày nay nó đổ nát hoang tàn. Đâu có gì tồn tại với thời gian chứ. Chúng ta cứ vào trong xem có cái gì bí mật không? Nếu đây chỉ là một tòa thành đổ nát thì chẳng ai vất vả với bảy ngọn tiểu kỳ này đâu, huống gì vào trong ngôi thành này huynh có thể tìm ra thân thế của mình.

Quân Đạt nói xong trở Thần Hành Quỷ Cước băng thẳng vào trong cổng tam quan. Bạch Hạc Tiên Tử Tuyết Trâm cũng bám theo chàng với bộ pháp khinh thân vô song Bát Quái Mê Tông Bộ.

Vào trong thành rồi, hai người mới nhận biết đây là một tòa thành rất rộng lớn. Trong thành những con đường đan chi chít, nhưng tất cả có lẽ đã hoang phế lâu ngày không người đặt chân đến nên đều bị đóng rêu trơn trượt.

Quân Đạt dừng bước quay sang nói với Tuyết Trâm:

- Trâm muội, ta đến khu vực trung tâm đi.

Tuyết Trâm gật đầu.

Hai người đến khu trung tâm. Khung cảnh nơi đây cũng chỉ là cảnh hoang tàn, quạnh quẽ.

Tuyết Trâm nhún vai:

- Đại ca, chẳng lẽ Tử Cung chẳng có gì cho chúng ta khám phá sao?

Quân Đạt chỉ tay về phía trước:

- Muội, chúng ta đến chỗ đó xem. Huynh cảm thấy những tảng đá đó rất lạ lùng.

Hai người tiến về phía trước thêm hai mươi trượng. Họ đứng trước một đồng đá ngổn ngang. Chàng thoáng nheo mày.

Cái nheo của Quân Đạt không qua khỏi mắt của Tuyết Trâm.

- Đại ca đã phát hiện ra điều gì rồi?

Quân Đạt nhìn vào giữa đồng đá chồng cao như một cái gò. Chàng quay sang nói với Tuyết Trâm:

- Muội để mắt đến đồng đá này ắt sẽ thấy.

Tuyết Trâm chú nhãn vào giữa đồng đá đó rồi lắc đầu:

- Muội có thấy gì đâu?

Quân Đạt khẽ cau mày:

- Huynh vừa thấy một chiếc đầu rồng xuất hiện ngay giữa đồng đá.

Tuyết Trâm lắc đầu:

- Muội chẳng thấy gì cả, có lẽ huynh hoa mắt.

- Không thể như thế được.

Quân Đạt vừa nói vừa trở Thần Hành Quỷ Cước lướt trên những tảng đá. Tuyết Trâm cũng bám theo chàng. Đứng trên đồng đá đó, chung quanh chàng là những tảng đá chồng chéo lên nhau.

Tuyết Trâm nhìn xuống chân mình:

- Muội có thấy đầu rồng nào đâu.

Quân Đạt nheo mày.

- Chẳng lẽ đại ca hoa mắt thật sao? Rõ ràng là huynh nhìn thấy một cái đầu rồng vừa xuất hiện trước mắt mình thì lại biến mất. Lạ thật.

- Lạ lùng gì, có lẽ huynh hoa mắt thì có.

Quân Đạt căng mắt quan sát từng tảng đá, nhưng tuyết nhiên vẫn không phát hiện ra điều gì lạ.

Quân Đạt lắc đầu nói:

- Lạ lùng thật.

Lúc bấy giờ ở phía Tây những cụm mây đen đã tích tụ lại, cùng với những tia chớp hòa với tiếng sấm ầm ầm báo hiệu một cơn giông sắp ập đến.

Tuyết Trâm nhìn về hướng Tây:

- Đại ca, cơn giông sắp ập đến rồi, chúng ta tìm chỗ trú trú đi.

Chung quanh chỗ hai người chẳng có nơi nào nấp được. Vì đây ngoài những vách đá nhám nhở thì là những vách tường rêu phong.

Những luồng gió lạnh xuất hiện kéo theo những giọt mưa lất phất đầu tiên.

Quân Đạt nhìn Tuyết Trâm:

- Trâm muội, hay chúng ta rời khỏi chỗ này đi. Huynh nghĩ tất cả những gì ở ngôi thành cổ này chỉ do con người ta thêu dệt lên thôi.

Tuyết Trâm dẫn đo suy nghĩ:

- Bao nhiêu công sức của đại ca và muội chỉ nhận được những điều thêu dệt lên mà thôi ư?

Tuyết Trâm thở dài.

Nàng bực dọc mở tấm họa đồ do sự kết hợp của bảy tấm tiểu kỳ. Tuyết Trâm vừa nhìn họa đồ vừa nói:

- Nhất định trong họa đồ này còn chưa điều gì bí ẩn nữa mà đại ca chưa khám phá ra.

Nàng vừa dứt lời thì Quân Đạt bất thần lạng người phi thân đến cấp ngang Tuyết Trâm lướt ra khỏi đồng đá.

- Âm...

Một tia sét trời bổ ngay xuống chỗ hai người vừa đứng, đốt cháy đen những tảng đá. Khói bốc lên ngùn ngụt. Nếu như vừa rồi Quân Đạt không kịp trở thân hành ra thì hai người có lẽ đã hóa thành than đen rồi.

Nhìn tảng đá bốc khói nghi ngút, Tuyết Trâm rung mình. Nàng nhìn Quân Đạt nói:

- Kinh khủng quá, nếu không có đại ca thì muội đã bị sét đánh chết rồi.

Một cơn giông ập đến. Gió như lốc dữ cuốn tới hai người. Những luồng gió kỳ hoặc với sức mạnh san non phá đỉnh bất hai người phải dùng đến Thiên Căn Trụ mới trụ được.

Quân Đạt nắm tay Tuyết Trâm. Chàng khẩn trương nói:

- Tuyết Trâm muội, chúng ta rời khỏi tòa thành cổ này thôi. Ở đây nguy hiểm quá.

Một cơn giông dữ dội hơn ập đến. Cơn giông đó mang theo những viên đá tảng ào ào lao vào hai người.

Quân Đạt hét lớn:

- Trâm muội cẩn thận.

Quân Đạt vừa nói vừa vận hết mười hai thành công lực thi triển tuyệt thức Chỉ Điện Di Sơn nhắm thẳng vào những tảng đá đang lao tới họ.

- Âm... âm... âm...

Những đạo Chỉ Điện Di Sơn đánh bật những tảng đá chực đập vào hai người.

- Tuyết Trâm, chúng ta mau đi thôi.

Lời nói còn đọng lại trên môi Quân Đạt thì những hạt mưa nặng trĩu cũng bắt đầu trút xuống, kèm theo những cơn gió giật mãnh liệt.

Quân Đạt sợ Tuyết Trâm bị thương bởi những tảng đá do gió thổi bay tứ tán, vội dùng thân che lấy nàng. Trong vòng...

[Thiếu trang 32- 33]

Dưới chân thì trơn trượt khiến cho Quân Đạt lo lắng vô cùng.

Khi tiếng sấm vang lên thì bầu trời xuất hiện những ánh chớp chói lòa, mà không biết ánh chớp nào sẽ lao xuống hai người, khiến Quân Đạt căng thẳng vô cùng.

Tuyết Trâm mở bức họa đồ cổ tìm xem trong đó có ẩn bí mật gì nữa không, trong khi Quân Đạt vẫn ôm nàng tránh né những tia sét trời.

Tuyết Trâm chợt reo lên:

- Đại ca, đây rồi!

Nàng vừa dứt lời thì thấy mắt mình chói lòa.

Một đạo sét trời xanh rờn đang bổ thẳng xuống hai người và khi Quân Đạt vừa điểm chân tránh né thì lại bị trượt.

Quân Đạt thất kinh, nghiêng rặng vạm hết nội công phóng ngược ra đạo Chỉ Điện Di Sơn ngăn tia sét trời đó.

- Ầm...

Quân Đạt lẫn Tuyết Trâm bị hất đi chẳng khác nào hai chiếc lá bé bỏng trong cơn giông bão cuồng nộ của tạo hóa. Vô tình họ bị hất ngay xuống ngay đồng đá mà Quân Đạt đã từng cảm nhận có chiếc đầu rồng.

Trang y của họ ướt đầm và bị rách toét bởi những cạnh đá sắc nhọn.

Tuyết Trâm nhận ra sắc diện Quân Đạt nhợt nhạt sau khi dụng chỉ ngăn tia sét vừa rồi:

- Đại ca có sao không?

- Huynh đã bị nội thương. Nếu cứ kéo dài tình hình này e rằng huynh và muội phải bỏ mạng tại nơi này.

Tiếng sét ầm ầm lại nổi lên. Bầu trời đen kịt lại xuất hiện chằng chịt những tia sét ngang dọc. Quân Đạt lo lắng tột cùng nói với Tuyết Trâm:

- Muội hãy nép vào huynh.

Tuyết Trâm không màng tới lời nói của Quân Đạt mà mãi quan sát chung quanh.

- Đại ca, đây rồi.

Quân Đạt không hiểu nàng nói gì mà chỉ kịp thấy Tuyết Trâm cách không phóng chưởng vỗ vào một tảng đá cách chỗ hai người đứng khoảng ba gang tay.

- Bình...

Tảng đá bị chưởng kinh của nàng đánh bật đi, để lộ ra một chiếc đầu rồng đang nhe nanh và như muốn cất đầu lao lên bầu trời.

Quân Đạt vừa thấy đầu rồng liền băng đến, chàng nghĩ thầm:

- "Đầu rồng phải có gì bí ẩn đây."

Tuyết Trâm cũng bám sát theo Quân Đạt.

Hai người vừa đến bên đầu rồng thì từ trên trời cao một đạo sét trời đã quất xuống đúng chỗ họ đứng.

- Ầm...

Quân Đạt và Tuyết Trâm đều rùng mình. Chàng căng mắt nhìn lên bầu trời đen kịt mà chờ đợi những tia sét từ trên bổ xuống.

Sấm lại ầm ì nổi lên, sét lại xuất hiện nhưng tuyết nhiên không có tia sét nào nhằm chỗ đầu rồng mà phóng xuống. Chính hiện tượng đó khiến cho Quân Đạt và Tuyết Trâm càng lạ lùng hơn. Đến lúc này Quân Đạt mới thở phào. Trong khi đó Tuyết Trâm cũng bắt đầu run lên vì cái lạnh cắt da cắt thịt do những trận gió giật.

Quân Đạt thấy nàng run lên bần bật, cầm lòng không đành bèn ôm lấy Tuyết Trâm:

- Trâm muội lạnh lắm à?

Tuyết Trâm gật đầu:

- Muội lạnh lắm.

- Qua khỏi cơn giông này, đại ca sẽ đưa muội đi. Muội ráng chịu đựng.

- Chúng ta như lọt vào vòng lưới trời nếu không tìm được cửa vào Tử Cung thì sao mà đi được.

- Đến một lúc nào đó thì mây cũng phải tan, giông cũng phải dừng. Tới khi đó chúng ta sẽ rời khỏi tử địa này.

Quân Đạt nhìn xuống nàng:

- Sao muội phát hiện ra được đầu rồng này?

- Muội nhìn thấy đầu rồng trong bức họa đồ thất kỳ. Khi bức họa đồ thấm nước, đầu rồng mới hiện ra.

- Muội thật thông minh.

- Chỉ may mắn thôi.

- Chiếc đầu rồng này cũng lạ lắm, hình như nó không chế được những tia sét trời.
- Chắc chắn nó sẽ dẫn chúng ta vào Tử Cung.

Quân Đạt nghe Tuyết Trâm nói, giờ mới chú nhãn đến chiếc đầu rồng.

Chàng vừa nói vừa quan sát đầu rồng, vừa nói với Tuyết Trâm:

- Huynh sẽ tìm ra bí mật của chiếc đầu rồng này.

Quân Đạt càng nhìn càng cảm thấy con rồng đá này như muốn bay lên không trung nhưng nó như không ngóc đầu lên được.

Chàng nghĩ thầm:

- Chỉ cần nó ngóc đầu lên ắt sẽ lao lên không thôi.

Quân Đạt nheo mày.

Tuyết Trâm hỏi:

- Đại ca đã nhận ra được điều gì bí ẩn chưa?
- Huynh đang suy nghĩ.

Sắc diện Tuyết Trâm tái nhợt vì cái lạnh thấu xương, thấu thịt. Nàng rung mình nghiêng rặng nén cái lạnh vào trong. Nếu Quân Đạt không được may mắn có Liên Hoa Băng, có lẽ cũng chẳng khác gì Tuyết Trâm.

Quân Đạt thấy tình cảnh của Tuyết Trâm mà bụng dạ rối bời. Chàng lo lắng vô cùng.

Quân Đạt nắm tay Tuyết Trâm:

- Muội ráng chịu qua cơn giống này.

Tuyết Trâm bặm môi run cầm cập. Cái lạnh đã khiến nàng không thể mở miệng được nữa.

Quân Đạt nói:

- Huynh sẽ mở cửa Tử Cung.

Tình trạng của Tuyết Trâm khiến Quân Đạt lo lắng quên cả suy nghĩ. Chàng chụp hai tay vào đầu rồng giật ngược lên. Vừa giật, Quân Đạt vừa cay đắng nói:

- Có phải nơi đây là mồ chôn của ta và nàng?
- Cạch...

Sau âm thanh khô khốc đó, đầu rồng đã bị Quân Đạt giật ngược lên. Đầu rồng đã hoàn thiện trong tư thế thẳng thien, cùng lúc những tiếng ầm ì phát ra chung quanh Quân Đạt và Tuyết Trâm.

Quân Đạt lần Tuyết Trâm ngỡ như có sự chuyển động ngay phía bên dưới. Sự chuyển động đó càng lúc càng dữ dội và đầu rồng càng lúc càng nhô cao lên.

Quân Đạt ôm chặt lấy Tuyết Trâm, mắt không rời chiếc đầu rồng bằng đá. Chàng nghĩ thầm:

- Chẳng lẽ đây là con rồng thật sao?

Chàng lắc đầu xua tan những suy nghĩ hoang đường đó đi.

Con rồng đá chuyển động đến khi chồi hẳn lên trên mặt đất thành nguyên một con rồng khổng lồ, đồng thời miệng há to như một cửa hang. Trong miệng rồng hiện rõ hai chữ: Long Môn.

Quân Đạt nhìn miệng rồng mà nghĩ thầm:

- Đây có lẽ là đường vào Tử Cung.

Tình cảnh của Tuyết Trâm không thể nào ở thêm ngoài trời khoáng khắc nào được nữa nên Quân Đạt quyết định cấp nàng phi thân chui vào miệng rồng.

Chàng vừa cấp Tuyết Trâm vừa nghĩ:

[Thiếu trang 44 - 45]

Hào quang rực rỡ, hai người cảm nhận có bóng người mờ mờ di động.

Quân Đạt nói với Tuyết Trâm:

- Trâm muội cẩn thận, trong này có người.

- Muội thấy bóng người trước mặt mình.

Phát hiện ra điều đó, Quân Đạt và Tuyết Trâm không dám xem thường, âm thầm vận công phòng bị. Hai người lần từng bước cẩn thận tiến về phía trước. Họ chạm vào một cánh cửa bằng đá kiên cố, hai bên cánh cửa có hai pho tượng với vẻ mặt lạnh lùng, vận trang phục võ tướng.

Quân Đạt nhìn Tuyết Trâm:

- Những chiếc bóng mà hai ta cảm nhận được là do hai bức tượng này phản chiếu bởi ánh hào quang từ những viên ngọc bách lưu ly đính trên cánh cửa này.

Tuyết Trâm nhìn hai pho tượng bằng đá:

- Hai pho tượng này được tạc như người sống, có thần khí linh thiên vậy.

Nàng nhìn Quân Đạt:

- Đại ca, chúng ta có nên mở cánh cửa này không?
- Đã vào tất phải khám phá hết bí mật trong này chứ.

Tuyết Trâm gật đầu.

Quân Đạt nói:

- Để huynh mở ra xem bên trong cánh cửa này có gì.

Chàng vừa nói vừa toan áp tay vào thạch môn. Tay Quân Đạt còn cách thạch môn một gang tay thì Tuyết Trâm hét lớn:

- Đại ca coi chừng!

Quân Đạt giật mình, đồng thời cảm nhận có sát kiếm ập tới mình.

Cùng với sát kiếm đó thì có tiếng chuông phong từ phía sau bổ tới. Quân Đạt lạng bộ tránh khỏi ánh quang xanh rờn đang chém xuống mình, đồng thời ngọn chuông kinh Khai Vân Tích Địa của Tuyết Trâm cũng đã bổ thẳng vào hai pho tượng.

- Ầm...

Chuông phong của Tuyết Trâm bổ thẳng vào hai pho tượng ngỡ đầu sẽ phá nát chúng, nhưng ngược lại chuông kinh vừa chạm vào thì xuất hiện một lực kinh phản hồi mạnh hơn quất ngược trở lại nàng và Quân Đạt.

Quân Đạt thất kinh xoay nửa bộ, phát tác tuyệt thức Song Chỉ Đoạt Mạng đón thẳng lấy đạo kinh phản hồi đó.

- Ầm...

Cả chàng lẫn Tuyết Trâm lùi luôn lại bốn bộ mới trụ được chân. Quân Đạt thì còn giữ được vẻ bình thường nhưng Tuyết Trâm thì tái nhợt.

- Tuyết Trâm muội. Muội có sao không?
- Không có đại ca hỗ trợ muội nguy mất. Không ngờ hai pho tượng này lợi hại như vậy.
- Đây có lẽ là một trận pháp.

- Nếu có trận pháp chấn môn thì sau cánh cửa kia mới là bí mật của Long Môn. Chúng ta phải phá trận.

- Huynh sợ nguy hiểm cho muội.

- Chúng ta đã qua bao nguy hiểm rồi, vào đến đây gặp cửa ải sau cùng lại bỏ qua sao? Muội và đại ca có thể phá được trận pháp này.

- Nếu muội quyết định như vậy.

Hai người quyết định xong, cùng liền kết xông thẳng tới hai pho tượng đá gác cửa. Quân Đạt Quân Đạt thi triển Chỉ Điện Di Sơn tập kích bức tượng bên phải, còn Tuyết Trâm dụng Khai Vân Tích Địa tấn công tượng bên trái. Chuông chỉ của hai người vừa phóng ra tập kích hai pho tượng thì hai pho tượng đó chợt trượt theo một đồ hình kỳ lạ tránh né các chuông chỉ của hai người một cách dễ dàng.

Quân Đạt và Tuyết Trâm sững sờ cùng thu hồi chỉ và chuông tháo lui ba bộ. Bởi hai người đã nhận ra hai pho tượng kia di động theo hình đồ của tuyệt pháp Di Hình Cước.

Tuyết Trâm nắm hai pho tượng di chuyển trở về chỗ cũ. Nàng quay sang nói với Quân Đạt:

- Đại ca, hai pho tượng này biết sử dụng những tuyệt thức trong thất kỳ.

- Huynh cũng nghĩ như muội.

Tuyết Trâm cau mày:

- Vậy muốn phá trận thì chúng ta phải biết tất cả những tuyệt thức trong thất kỳ.

- Muội nghĩ như vậy à?

Tuyết Trâm gật đầu:

- Chủ nhân hai pho tượng này mới đúng là chủ nhân của thất kỳ.

Nghe những lời Tuyết Trâm nói có lý, Quân Đạt liền tháo rời bức họa đồ chuyên tâm nghiên cứu lại tất cả bảy thức trong thất kỳ. Chàng càng nghiên cứu càng phát hiện ra sự kỳ ảo của bảy thức đó, chúng như có sự liên kết với nhau.

Quân Đạt ngẩng lên nói với Tuyết Trâm:

- Đúng như muội nghĩ, bảy tuyệt thức đều có sự liên kết với nhau.

Chàng nhìn hai pho tượng:

- Chính vì có sự liên kết đó mà hai pho tượng này mới lợi hại như thế. Nhưng lần này một mình huynh cũng có thể đối phó với chúng rồi.

Nhưng cũng phải mất nửa buổi Quân Đạt mới hội đủ bản lĩnh thi thố bảy tuyệt thức trong thất kỳ.

Chàng phẫn chấn nói với Tuyết Trâm:

- Huynh chuẩn bị phá trận đây.
- Đại ca cẩn thận!
- Mọi yên tâm.

Quân Đạt nói xong trở di hình cước tiến thẳng đến thạch môn. Như có linh khí nhập vào hai pho tượng, khi Quân Đạt tiến đến thạch môn thì hai pho tượng cũng bắt đầu ứng phó bằng những tuyệt thức trong thất kỳ.

Pho tượng thứ nhất phóng Chỉ Điện Di Sơn ngang chân Quân Đạt. Không một chút nao núng, Quân Đạt cũng dụng đúng chỉ này nghênh tiếp.

Hai đạo chỉ điện chạm thẳng vào nhau ngỡ đâu sẽ phát ra dư kinh chấn động nhưng ngược lại, tự chúng lại triệt tiêu lẫn nhau và một tiếng cạch khô khốc vang lên từ pho tượng.

Quân Đạt đảo bộ bằng Di Hình Cước nhắm pho tượng thứ hai tổng thẳng tới đạo chuồng kinh khai vân tích địa nhưng pho tượng sau khi hứng trọn đạo chuồng kinh của chàng thì tự phát ra tuyệt thức Hải Nộ Cuồng Phong đánh bật trở lại. Mặc dù Quân Đạt chủ động nhưng kinh lực từ pho tượng phản hồi cũng khiến chàng phải nhe mày bởi sức mãnh liệt của nó.

Quân Đạt chỉ kịp dụng di hình cước đạp lên sóng chuồng phóng ra ngoài.

- Ầm...

Pho tượng thứ hai tiếp tục dụng lực kinh phản hồi bồi thêm tiếp một đạo Song Chỉ Đoạt Mãng.

Tuyết Trâm thấy Quân Đạt lúng túng, lo lắng thét lớn:

- Đại ca, dùng chính chiêu của đối phương để chống trả lại.

Lời cảnh báo của Tuyết Trâm khiến Quân Đạt tỉnh ngộ lại. Chàng nghĩ thầm, có lẽ hai pho tượng này dùng để thử thách võ công của người vào có đúng là Thất Kỳ Ngọa Long hay không.

Cùng ý nghĩ đó, Quân Đạt dụng luôn một thế Hoài Long Quá Bộ lộn người trở lại đồng thời phát tác tuyệt thức Song Chỉ Đoạt Mạng đỡ thẳng lấy dư kinh của pho tượng.

Hai đạo chỉ cùng một thế, một thức chạm vào nhau và nhanh chóng triệt tiêu lẫn nhau chẳng phát ra dư kinh phản hồi. Ngay sau đó lại có âm thanh khô khốc phát ra từ trong pho tượng.

Hai pho tượng thị tướng trượt về chỗ cũ. Quân Đạt phấn khởi nói với Tuyết Trâm:

- Trâm muội, huynh hiểu tất cả rồi. Bây giờ chúng ta có thể mở thạch môn.

Quân Đạt vừa nói vừa tiến thẳng tới thạch môn. Lần này hai pho tượng đứng bất động. Quân Đạt mỉm cười nhìn Tuyết Trâm nói:

- Những pho tượng này chỉ nhằm kiểm chứng võ công của huynh có đích thực là từ thất kỳ không. Nếu đúng thì sẽ cho đại ca và muội đi qua.

Mặc dù hai pho tượng không cản đường nhưng mở cánh cửa đá thì không dễ chút nào. Quân Đạt phải dụng hết công lực của chính mình, thậm chí vận đến độ toàn thân có lớp sương lạnh Liên Hoa Băng bao bọc mới có thể đẩy cánh cửa xê dịch từng chút một.

Cánh cửa vừa mở đủ cho một người len vào. Bên trong đã có ánh hào quang rực rỡ hắt ra bên ngoài.

Quân Đạt nhìn tuyết trâm:

- Trâm muội, trong này có thể chứa kho tàng vô giá.

Quân Đạt nói xong len vào trong. Tuyết Trâm cũng theo chân chàng.

Hai người vào trong mới biết đó là một gian thạch thất chứa bảy cái xác ngồi thiền tịnh. Phía trước bảy cái xác đó là một cỗ áo quan bằng ngọc lưu ly phát hào quang ngũ sắc.

Tuyết Trâm nhìn Quân Đạt:

Chàng cũng nhìn nàng:

- Muội có ý niệm gì không?

- Muội không ngờ đây là lăng tẩm của một vị tiên đế.

- Vị tiên đế này là ai?

Tuyết Trâm chậm chậm bước đến gần cỗ áo quan. Quân Đạt bước theo nàng. Ngay trước cỗ áo quan là tấm bài bị bằng ngọc bội.

Tuyết Trâm đọc dòng chữ khắc trên linh vị:

- Đại ca, đây là vị hoàng đế cuối cùng của nhà Hạ.

Tuyết Trâm nhìn lại bảy cái xác vẫn còn nguyên vẹn ngồi kiết đả trước cổ áo quan. Những cái xác đó đó đều có cầm bài vị.

- Đại ca, đây là bảy vị chư hầu môn tiền bối thời vua Hạ.

- Những vị tiền bối này chắc đã cùng hoàng đế mưu sự lập lại triều Hạ nhưng không thành và cuối cùng họ đã chấp nhận đi theo vua Hạ đến cõi a tỳ.

Chàng nhìn lại cổ áo quan:

- Không biết vị vua này tên gì?

- Chúng ta mở nắp áo quan tất biết tên gì.

- Dù sao ta cũng đã vào đến nơi này rồi. Các vị tiền bối này không trách chúng ta đâu.

- Thôi được, huynh chiều theo ý muội.

Chàng áp tay vào cổ áo quan, vận công đẩy nắp ngọc lưu ly dạt qua một bên. Một luồng ánh sáng xanh rờn hắt lên khiến cho Quân Đạt lẫn Tuyết Trâm lóa mắt.

Quả đúng như Tuyết Trâm đoán. Trong cổ áo quan là một cái xác được tẩm liệm cẩn thận bằng trầm hương, vận hoàng bào. Trên ngực xác hoàng thân đó là một khối ngọc phát ánh hào quang xanh rờn.

Quân Đạt nhìn khối ngọc vuông vức có chạm hình con rồng quấn quanh:

- Phải chăng đây là ngọc tỷ của vua nhà Hạ?

Chàng vừa nói vừa cẩn trọng đặt tay lên khối ngọc đó. Trên mặt khối ngọc có khắc bốn chữ « Ấn soái minh chủ. »

Quân Đạt cầm khối ngọc mang ra ngoài:

- Trâm muội, trên ngực vị hoàng đế này có ấn soái minh chủ.

- Vậy là không sai rồi, vị hoàng đế này chính là minh chủ Hạ Mộng Khanh.

Quân Đạt trao khối ngọc cho Tuyết Trâm. Nàng quan sát khối ngọc một cách tỉ mỉ.

Tuyết Trâm lại nhìn Quân Đạt:

- Đại ca...

- Muội phát hiện ra điều gì?

- Trên khối ngọc có những hàng chữ li ti.

- Muội đọc được không?

Tuyết Trâm lắc đầu:

- Chữ nhỏ quá, muội không đọc được.

Hai người đóng nắp áo quan lại, quay trở ra. Họ đóng lại cánh cửa đá.

Quân Đạt thở dài một tiếng.

Tuyết Trâm ngơ ngác quay sang nhìn chàng:

- Đại ca sao lại thở dài? Có điều gì uẩn khúc chăng?

- Đại ca vào trong rồi mà cũng chưa biết được thân thế của mình.

Tuyết Trâm chợt phát hiện có một lỗ hổng trên vách đại hồng bảo điện. Nàng bước đến cái hốc đá đó:

- Đại ca lại đây.

Quân Đạt bước đến bên nàng.

Tuyết Trâm chỉ vào hốc đá:

- Tại sao trên vách đại hồng bảo điện có cái hốc này?

- Huynh cũng không hiểu.

Sấn khối ngọc cầm trên tay, Tuyết Trâm rọi ánh sáng xanh vào trong hốc đá. Ánh sáng xanh của ấn soái rọi vào trong hốc đá hiện lên những dòng chữ chân phương khắc rất tinh tế.

Tuyết Trâm mừng rỡ nói với Quân Đạt:

- Đại ca, muội đọc được những dòng chữ khắc trên ấn soái rồi.

- Những dòng chữ đó là gì?

Tuyết Trâm nhìn chằm chằm vào hốc đá:

- Những dòng chữ này ghi lại toàn bộ khẩu quyết luyện công của bảy đại môn phái với mình chủ. Đây là những công phu đã thất truyền trong giang hồ.

Tuyết Trâm quay lại nhìn Quân Đạt:

- Đại ca phải luyện những công phu này.

Quân Đạt lắc đầu:

- Huynh không cần thiết những công phu đó mà chỉ muốn tìm ra thân thế của mình.

- Dù không biết được thân thế nhưng đại ca đắc được kỳ duyên này cũng không uống công.

Quân Đạt lưỡng lự.

Tuyết Trâm dang tay chàng:

- Đại ca nhất định phải luyện những công phu này.
- Muội bắt buộc huynh phải luyện những công phu trong ấn soái à?

Tuyết Trâm gật đầu:

- Chúng ta đã khổ cực nhiều quá rồi mới vào được Tử Cung, chẳng lẽ quay trở ra với hai bàn tay không?

Quân Đạt nhìn hai pho tượng đá:

- Được, huynh sẽ chiều theo ý muội.

Tuyết Trâm reo lên:

- Nếu đại ca không luyện thành thần công thì muội sẽ không ra khỏi chỗ này đâu.

Tuyết Trâm vừa dứt lời thì một giọng lơ lớ vang lên sau lưng hai người:

- Các ngươi làm sao ra khỏi chỗ này được?

Giọng nói đó thật lạnh lẽo, chẳng khác nào tiếng nói của một oan hồn khiến Quân Đạt lẫn Tuyết Trâm giật mình quay ngoắt lại.

- o O o -